

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.23/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 08. децембра 2011. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили оптужени:

- **Јанковић, Савић, Ђилерџић са својим браниоцима адвокатима Небојшом Перовићем, Радованом Павловићем и Небојшом Милосављевићем и две адвокатске приправнице у канцеларији адвоката Перовића, Маријом Филиповић и Сандром Танасковић.**
- **Заменик тужиоца за ратне злочине – Милан Петровић.**
- **Стручни сарадник Тужилаштва за ратне злочине – Тамара Благојевић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се настави главни претрес давањем завршних речи странака.

Бранилац оптуженог Савић Горана – адвокат Павловић Радован

Адв.РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Уважена председнице већа, господо судије, као и уважени колега заменик јавног тужиоца специјалног одељења, ја желим да сада своју завршну реч изнесем у неколико момената који би били у супротности са оптужењем Горана Савића, да кажем да се овде пред овим већем налазе три млада човека у то време млада релативно човека која одговарају за тешко дело ратног злочина предвиђен чл.142 Закона Савезне Републике Југославије у вези са ст. 1 чл. 22 исто такође, који се темеље на кршећи правила о међународном рату, међународној конвенцији о заштити грађанских лица за време рата IV Женевска конвенција, да у неком периоду одлуком већа суда буду одвојени од својих породица најмилијих, што мало изазива чуђење. Међутим, ја морам да нагласим да грех Горана Савића и добровољаца који су се јавили на ратиште били понесени идејом о заштити српског народа који се водио у сукобима у Босни и у Хрватској у том периоду када рат је. Они су се јавили као добровољци а у истом периоду имајући нека сазнања, то никаква тајна није било то се уосталом у свим и претходним сукобима приказало да се један број

људи јавља као добровољци, одлазе на ратиште, конкретно Горан Савић и ту оптужени, ја могу зато су они отприлике били у тој такозваној краљевачкој групи. Значи, делили су отприлике неке, одлазак је био у тренуцима смишљен. Они су отишли као добровољци док су одређене тате своје синове склањали по Европи, по Швајцарској, по Грчкој. Ја сам то имао прилике баш и да видим како деца док су ови одлазили, а то је један карактеристичан пример био, оне филмове «Марш на Дрину» кад отац пред сам бој за Церску битку покушава да одвоји свога сина, то је сликовит портрет, тако се исто догађало и у садашњем периоду. Колега државни тужилац и ја не делимо мишљење о одговорности Горана Савића и он оптужује у својој оптужници која је прецизирана 17. новембра 2011. године, а која се у односу на Горана Савића без неких посебних материјалних доказа заснива углавном на чињеници изјаве оштећених односно сведока који су били сведок «У», «Т», «Ф», «Бета» и «сведок 4» или како се он овде изјаснио да он није заштићени сведок него Адмир Хаџиабдић. Он је рекао да он није заштићен сведок колико се сећам пред овим већем је изјавио да он је рекао пуно име и презиме и та изјаве тих сведока су се углавном нису биле непосредне него посредно сазнање, чули су од других, врло мало је њих видели конкретне радње Горана Савића које му се стављају на терет него су чули и видели и тако. На главним претресима који су одржани овде било их је десетину квалитетно, продефилово је велики број сведока и прочитан је велики број доказа, а суд је једино што је сигурно утврдио то је да је Горан Савић био добровољац на ратишту у периоду мај, јуни месец 1992. године, што је он и потврдио исказом да је тамо био присутан у том периоду али да дела и радње које крше међународне обичаје правила ратовања није могао да прихвати како му се стављају на терет. Уважени колега државни тужилац је заменик, изјавио да су дела која се стављају на терет вршена према цивилним лицима, односно грађанским лицима са локације Зворника и осталих места који су, међутим, ја као бранилац се са тиме не бих могао сложити поготово што је неколико сведока, а имајући у виду, изјавило да то нису баш била цивилна лица него су то били углавном заробљени борци са њихове муслиманске стране, они су борци за њих били нормално, на кули Дивичу и сведок Војин Вучковић од 2. децембра ове године је изјавио да су они разоружали и да су запленили 750 дугих цеви пушака углавном а битка на сам догађај ратовања на тој кули Дивич они су не само из села Дивич него и из осталих места су били скупљени чак су они неколико хектара при доласку на ту кулу минирали, српске стране да би успеле да дођу до тога морале су мада је то мало смешно, да натерају, како би рекли, народ, крупну стоку значи говеда и овце да пређу преко тих

минираних простора да разминирају да би успели заправо да освоје ту кулу где су се ови били забарикадирани и учествовали, тако да не би могли да се сложимо да су то била особе које су купљени цивили него да су то били ратници заробљеници ратни који су разоружани и јединице које су их заробиле су их дале јединицама територијалне одбране и локалним властима који су их распоређивали по локацијама на којима су они имали слободних простора односно где су налазили за сходно да треба буду. Између осталих, пошто се рекло да је једна група Муслимана у неколико аутобуса покушала да пређе на муслиманску територију било у Тузлу, било према Сарајеву. Међутим, због разлога који су били нама у овом моменту непознати они нису могли и враћени су на локацију Зворника и тих места и распоређени су по једна група Муслимана је распоређена на локацију дома културе у Челопеку а нека група на Економију односно у «Новом извору» Циглана. Они су били прво сведоци који су овде рекли да су првих дана били на Економији али су после у саставу Економије је био и «Нови извор» односно Циглана која је функционисала у оквиру тог комплекса. Државни тужилац наводи у прецизираној оптужници да је Горан Савић током маја и јуна месеца 92.године, на пољопривредном добру «Економија» и «Циглани» тукао цивиле, да не бих конкретно сад у вези, тукао цивиле, водио их у крађу или пљачку и није у свом понашању спречавао одређене борце или добровољце како су били, да туку Муслимане. Међутим, ја морам да истакнем да Горан Савић при доласку са добровољцима из других места из Србије, односно Ваљева, Крагујевца, Краљева и осталих, није поседовао никакав чин него је био обичан војник који је једноставно извршавао задатке које му претпостављени, он никакав чин није имао што су и сведоци у својим исказима да они нису имали ни друго наоружање јер су углавном дужили дуге цеви односно полуаутоматске или аутоматске пушке, никакво лично наоружање односно кратко или пиштоље како су неки ту изјавили да су имали нису имали, шта ја знам и тако. Сведоци које сам ја поменуо, сведок «Бета», «У», «Т», «Ф» или «Сведок 4» углавном на препознавању које се водило у првом делу које је било против Ћилерџића и Савића, нису са сигурношћу препознавали Савића изузев сведока «Т» који је у два наврата препознао Савића а то је било 22. односно 23.јануара 2009.године, сведок «Т» који га је директно препознао, са сигурношћу препознао и исто у поновљеном поступку који се водио пред, 15. и 16. априла месеца, он је са сигурношћу, сведок «Т» и он је чак том приликом на моје питање одбране да ли има сазнање да их је Горан Савић тукао пошто је он био у периоду и на «Циглани» односно на «Економији». Био је на, да је он тукао, рекао је да не, и да ли их је мислим тукао са вододним цевима,

безбол-палицама чиме се углавном најчешће људи, да ли их је тукао, он је рекао да то није и да нема сазнање да је друге тукао Горан Савић он је тог баш 22. или 23. јанаура, тачно не знам, у аудио-записима било, али је рекао том приликом једну ствар да су они одведени од неке групе која је била ..... од других да у Каракају узимају неки материјал. Међутим, он је рекао да је том приликом мада са њима није био у групи која их је водила на то, то су били правноснажно осуђена лица пред судом и други, да је видео Саву који је носио уклопни сат, ја сам консултовао мога клијента, он је то требао, ја сам њему рекао чак да изјави ту, међутим, он каже да није, да је он у једној разрушеној кући која је да ли је била минирана или погођена видео уклопне сатове које је закачио на канап и на каиш и пребацио преко рамена. Иначе, ја сам ишао то да проверим, уклопни сат кошта 7.900,00 динара односно 72 евра по комаду у том моменту његова вредност је била то. Тај сведок «Т» такође као и сведок «Ф» који је такође запис и изјава сведока «Т» који је препознао са сигурношћу Савић Горана, сви ови наведени сведоци који су били углавном они нису препознали са сигурношћу Горана Савића чак је «Бета» рекао да је Горан Савић само висок 170-175, а ради се о човеку који има преко 190 цм, исте, тако да није. Сведок «Четири» и «Ф» и «У» су говорили да су их најчешће тукли поготово су рекли у првом периоду када су их довели, имали су беле опасаче, група Лозничана не именујући који Лозничани и ту локални Срби који су их приводили чак се поменуо и неки полицајац Сава ту мештанин, који је тога «Бету» довео ухапсио и довео их је тамо односно сведока «Т», тако да су они ту, а сведок «Четири» је својим изјавама у новембру месецу 2009.године, изјавио да је изјаву да је наводно Енвер Даутовић стављен на колац. То је било мало чудно да се тако нешто, он је изјавио. Међутим, на питање суда, а мислим и моје, не могу баш то да се сетим, да ли га је Горан Савић тукао или водио у неку пљачку, или за било тако нешто он је рекао да не бих раздвајао да Савића и Сашу не може везати за било какав догађај карактеристичан који би могао утицати на њихово понашање супротно Конвенцијама...

На све то да исти оптужени, оптужени Горан Савић, они су отприлике били, пошто су били комшије тих година, чак су сведоци изјавили да су они из истих зграда били, исте улице, значи дружење је било и пре одласка у Босну као добровољци, исто и тамо виђали су се по кафићима, по улици, на фудбал, али све док Јовић Милорад, директор «Циглане» је организовао производни процес у самој «Циглани», колико се могло у тим условима моћи и изјавио је маја месеца 2009.године у својој изјави да је комерцијанла служба његове «Циглане» давала налоге, а каже да су ти налози углавном ишли преко

Тора, односно Драгана Славковића-Тора или других, да се прикупља грађевински и други материјал по напуштеним муслиманским и српским кућама да би се разрушени и оштећени објекти обновили, то је он рекао и то је још рекао да кад су питали каже сви су тамо како су били ратни услови, сви су крали, а не само оптужени Горан Савић и остали, него каже тамо су сви крали који су, и локални, значи поготово што су, он је рекао, локални знали ко је радио у Немачкој, Швајцарској, ко је имао кућу, ко је имао паре, тако да су највише они, а нису, најмање су то радили овде оптужени Горан Савић, односно Ћилерџић, ја нећу, пошто су они отприлике, преплиће се њихово оптужење. Ја сам поменуо на почетку када су дошли из ових центара који су били на Бубањ и остале, када су дошли на ратиште, на локацију Зворничке општине, локација, распоређени су, исти су тамо задужили колико се могло одређену униформу и дуге цеви, пушке. Горан Савић, ту су сви, ја их не би раздвајао, мада ја нисам бранилац Ћилерџића, су обављали стражарску дужност, обезбеђивали су објекат «Циглане», они су обезбеђивали објекат «Циглане» и колега државни.

Адв.НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Мислим, да Вам скренем пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега ја мислим да Ви сад дајете неку одбрану.

Адв.РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свог и туђег брањеника.

Адв.РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Не, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У супротности су. Ја бих молила да ме саслушате.

Адв.РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Да, а ја ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у супротности са њиховим одбранама, ја Вашу одбрану ову не могу да ценим.

Адв.РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Судија ја се извињавам, пазите, сви сведоци, су говорили да он није сам био распоређен на стражарско место, ја могу издвојити Савић Горана, само ћу о њему ту мислим. Пошто су они, Савић Горан је био. Савић Горан је био распоређен на чуварско место на «Циглани» и био је наоружан дугом цеви а уважени колега тужилац је рекао да је присуство наоружано када је повређиван Исмет Чирак, да није спречио, али да је његова присуство наоружано изазивало безнадежност код муслиманског становништва које је било затворено. У том времену, у ратних условима свака чуварска дужност и свака се морала, особа је морала бити наоружана, па према томе у том тренутку морао је и Горан Савић бити лично наоружање, пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да направимо паузу?

Адв.РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Судија ја се извињавам, ја имам само још два минута, ја сам завршио, ја само имам два минута. Ја се

извињавам, зато што су непосредни били, све су акције вршили практично, тако да су, а сведоци су, ја се извињавам помињали у истом контексту и Савића, односно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. НЕБОЈША МИЛОСАВЉЕВИЋ: Судија, ја молим паузу од два минута, мени нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам добро, је ли. Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза ради одмора у трајању од 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 10 часова и 40 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви колега завршили Вашу завршну реч?

Адв. РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Ја судија имам још само пар реченица, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: Ја сам направио лапсус, омашку, рекао сам да је Савић Горан распоређен на место чувара у «Циглани», али не «Циглани», то је била «Глиница», зато ме повело, мислим, зато што је сведок онај Јовић Милорад изјавио да је давао налог комерцијалној служби, па сам ја то повезао. Ја се извињавам судија, значи они су били чувари распоређени на место на «Глиници», а не на «Циглани».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. РАДОВАН ПАВЛОВИЋ: То је једна ствар. Друга ствар, код ових, да Горан Савић није вршио одређене радње које би се могле квалификовати као дела ратни злочин, је доказ да је игром случаја дао телефон некоме од тих који су сведоци помињали, а најнормалније, људска ствар, да неко ко ради нешто против, не би давао телефон, да не би могли да га нађу, то је једна ствар. Друго, средином маја,

тачније 16. маја, Горан Савић, вратио се у Краљево где је био. Међутим, њих је после тамо одређеног времена, нашла мајка Дарка Јанковића који је остао тамо и жена је плакала, каже, прво је помислила, да је ли је мој Дарко жив и онда их је она замолила преко неког, мислим да се тај појављивао овде као сведок, да их нађу. Онда су они отишли почетком јула, 03. или 04. јула и истог су покушали да убеде да се врати. Они су се вратили, негде су се налазили на бензинским пумпама, нису ваљда могли да пређу у босански део, како је то било и они су се то вратили. Они су га нашли, он се вратио, не знам да ли са њима или не. А када је у питању ова пљачка, крађа, тај Горан Савић, да је било шта донео, као што су многи доносили са ратишта и ратних подручја, отварају су кафане, мењачнице и остало, он није могао, да би после одређеног времена, да би издржавао своју породицу, морао је да се врати на село где и данас-дан обавља пољопривредне послове, уствари на своју дедовину. Е о томе се ради.

То сам хтео да Вам кажем. Друго, он је својим понашањем овде на суду, није вршио опструкцију суда, није утицао, није мењао изјаве, какву је дао изјаву одмах, да је спорио да је тамо био, тако да суд узме то у разматрање, да је отац малолетне деце, да то што ради – ради и да његове радње које су тамо биле, нису изазвале никакве последице по, нико не може да каже да је убио, значи није изазвало било какве последице по, тако да то суд узме у обзир и приликом изрицања казне, донесе ослобађајућу пресуду или ублажи. Е тако, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знам колико ће ови који транскрибују успети да те задње речи Ваше растумаче, али добро. Изволите, колега.

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ бранилац опт. Дарка Јанковића

Поштована председнице већа, господо судије, чланови већа и сви остали присутни,

Давањем завршне речи браниоца оптуженог Дарка Јанковића, односно мене, данас се завршава поступак који траје скоро две године према окривљеном Дарку Јанковићу, односно седам пуних година како се разјашњава кривично-правна ствар а то су немили догађаји на подручју Босне и Херцеговине, на подручју општине Зворник.

Пре него што се будем упустио у оцену одређених доказа и чињеница који су изведени у току овог поступка, не само овог поступка, него и из предмета претходног К.В.5/05, такође Вишег суда

у Београду, желим се осврнути на речи заступника јавне оптужбе јуче изнешене у завршној речи. На почетку изношења завршне речи тужиоца, наведено је да Дарко Јанковић није био доступан Министарству унутрашњих послова, односно држави, Републици Србији да би га процесуирали везано за наводе који стоје у оптужници, то тачно није. Дарко Јанковић је увек био доступан органима МУП-а, тако да у предмету не постоји ниједан доказ који упућује на то да су припадници, па ни посебној јединици за ратне злочине, а ни припадници МУП у Краљеву потраживали Дарка Јанковића на адреси где је имао пријављено пребивалиште, нису га тражили ни где је имао непријављено пребивалиште, а за све време, његова супруга, његова деца, отац и мама живе у Краљеву. Јуче током уводне речи заступника јавне оптужбе, имали смо један мали краћи час историје, па нам је тужилац објаснио да је када је Босна, подсетио нас је када је Босна и Херцеговина призната као независна држава. Да би остало записано у овом предмету, желим само додати на наводе тужиоца, да је Босна и Херцеговина много пре тога ослобођена од стране српског војника, како у Првом, тако и у Другом светском рату. А инциденти, оружани сукоб о коме говори јуче тужилац у завршној речи, желим подсетити да је започео убиством српских сватова на свадби у Сарајеву и да је управо онај који је тада и пуцао на сватове, ставио и пушку и пиштољ и нож људима у Зворнику и на многим другим страдалиштима где су били страдали Хрвати, Муслимани, Срби или било ко други.

Све ово из разлога што читајући задњи «Билтен» Вишег суда у Београду, где стоји – списак свих пресуда које су донете за ратне злочине почињене на простору бивше СФРЈ, евидентно је да је већина поступака вођена само против Срба, па се ту јавља нека сумња у томе, из ког разлога Тужилаштво процесуира само Србе, а нарочито сумњу у томе, наводи који стоје у оптужници према оптуженом Дарку Јанковићу. Како Тужилаштво за ратне злочине у Србији, тако и Тужилаштво за ратне злочине у Босни процесуирају у већини случајева, само против Срба. Јуче је тужилац у својој завршној речи, радње које се стављају оптуженом Дарку Јанковићу започео са датумом 05. мај. У оптужници пише – највероватније, јуче је рекао да је то урађено 05. маја и то тачно није. Желим рећи да је вероватноћа једна посебна математичка категорија која се заснива само на чињеницама, а оптуживати некога за неке крупне ствари, треба одредити тачно када, где и како, не бавити се наслућивањем, па ни претпоставкама.

Такође, у самом уводу у завршној речи, тужилац је недвосмислено категорички изјавио да су вршена пљачкања на подручју Зворника и да све то што је опљачкано, је пренешено у Србију. То није тачно, то није доказано, ни где је пренето, ни коме је пренето, ни коме је предато, једноставно, роба је одузета, ко, када и где, делимично се доказало, али сигурно није пренешено у Србију. То је само једна изјава где један од сведока каже да је био присутан када су се давале марке и то између два лица за које је несумњиво утврђено да нису разговарали – ради се о Славковић Драгану и о Јанковић Дарку и на основу те једне реченице, Тужилаштво црпи доказ да је роба ношена из Зворника у Србију.

Тужилаштво каже да не спори помоћ нејачи српској због грађанског рата у Босни и Херцеговини. Не спори нико, али оптужени Дарко Јанковић није отишао ради помоћи српској нејачи. Посебан је мотив и одлазак Дарка Јанковића на подручје Зворника и Босне и Херцеговине. Сматрам да веће мора имати у виду ово што ћу сада рећи – приликом саслушавања сведока које је предложила одбрана, чули смо потресна сведочења и оца и маме и пријатеља, нарочито родитеља, из чега несумњиво проистиче закључак да је у то време овде оптужени Дарко Јанковић као младић од 19 година, кога закон и вештаци, стручњаци медицински, па и црква, не признаје као потпуно формирану личност. У сукобу са родитељима, нарочито са оцем, одлази у бели свет, у том тренутку једина могућност где он може да оде, где он може да нађе посао, где може да буде активан, где може себе да сматра одговорном и зрелом личношћу, то је у том тренутку ратиште у Босни и Херцеговини. Мотив одласка Дарка Јанковића у Босни и Херцеговини се разликује у односу на мотиве других, односно већине који су ишли у Босну и Херцеговину.

Јуче у завршној речи тужилац каже, да није битно то што је малолетан. Битно је, није од битног значаја, али је од релативно битног значаја, околност да је приликом одласка на ратиште у Босну и Херцеговину, оптужени Дарко Јанковић био млађе пунолетно лице.

Приликом изношења завршне речи, Тужилаштво каже, да је крајем јуна месеца када је извршено убиство Исмета Чирака, да је тада Дарко Јанковић њега у своје возило, односно како тужилац каже, у његово возило одвео даље. То није тачно, ни приликом извођења иједне радње доказивања овде, није утврђено да је Дарко Јанковић имао возило у Босни и Херцеговини.

Тужилаштво се у завршној речи упустило у оцену доказа и набрајали су цитате одређених сведока. О томе ћу се касније изјаснити у завршној речи. Оно што желим указати, да када смо очекивали измењену оптужницу која је примљена у суд 17. јануара 2011. године, очекивали смо да ће бити у потпуности другачија у односу на оно што је до тада било стављено оптуженом Дарку Јанковићу на терет. Међутим, оптужница је још ригорознија, оптужница је још тежа, па из оптужнице када читамо, сваки трећи ред је оптужени Дарко Јанковић, оптужени Јанковић, оптужени Дарко Јанковић. Читајући оптужницу, очекивао сам закључак чиме је иницирао сукоб у Босни и Херцеговини. Само још та оптужба од стране Тужилаштва за ратне злочине није стављена на терет Дарку Јанковићу. Као да је Дарко Јанковић у Зворнику дете од 19 година, био неприкосновени цар међу две хиљаде војника у Зворнику и све што се тамо десило, све је то «Пуфта» урадио, а све ово тужилац нам поткрепљује набрајајући сведоке. Читао сам предмет и анализирао сам предмет и упоређивао сам изјаве сведока од 1996. и 1997. године пред Међународним трибуналом, па до онога када су износили. Наравно, увек баца сумњу да сведоци који су битни у поступку против, потврђују оптужницу против Дарка Јанковића, нема их у претходних дванаест година, одједном се неко после шеснаест година од извршеног кривичног дела сетио да још неко зна нешто у вези тога, па их можда симболично по бројевима наводе, јер за слова више није било места.

Указујем на исказ сведока «М», на чињенице које је он изнео у свом исказу из 2005. године, па сведок «М» на осмој страни свог исказа каже – «и тада је, а везано за Бајрам и догађаје 10/11., и тада је упао неки «Репић» и потврђује да је гог дана, потврђује наводе сведока Вучковића, где на Ваше питање, «зашто сте ћутали свих ових седам година?», за то сведок «М», каже, то пре седам година. Да је Жућа био тог дана када је «Репић» извршио то што је извршио и Вучковић нам тог дана каже да није чуо за «Пуфту» да је то извршио. Поставља се једно животно, логично питање, «Репића» има ко да штити, «Репић» има те своје ортаке око њега, «Пуфту» нема ко да штити. У том тренутку је и Жућа моћан и «Репић» је моћан и други око њега. Зашто тада то нису свалили све на «Пуфту», него се тек после неког одређеног периода више година појављује «Пуфта». Тачно је да је «Пуфта» био тамо и тачно је да се Дарко Јанковић зове «Пуфта», али има једна мала сенка где се у исказима сведока који су се овде појавили, међутим, то нисмо могли никако доказати, јер он за тврдњу да зна човек који је тај други «Пуфта» је преминуо. Али имамо и пред Хашким трибуналом, пратећи управо везано за надимак

«Пуфту», да се појављује човек из Тузле, мало старије доби од њега, који у то време се кретао у том Зворнику. «Пуфта» је чести надимак, на паркингу, на гаражи, прекопута «Палате правде».

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је нестала струја.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Опреза ради, морам указати да је нестала струја и да ћу се можда у нечему поновити што сам и претходно рекао, управо из разлога што не знам редослед којим сам наводио речи, а према сазнању, задње оно у вези чега сам у завршној речи говорио, то је о лицу да постоји сенка на то, значи несумњиво је да је Дарко Јанковић по надимку «Пуфта», али и да постоји сенка на утврђивање да ли је то тај «Пуфта» од тада, управо с разлога што постоји други човек из Тузле, а што је више пута поновљено и пред Хашким трибуналом. Наравно, то није изведено овде као доказ, али ја ето опреза ради, указујем на то и што нам је један од сведока наводио да познаје Ђога, човека који је тада био по надимку «Пуфта» који се кретао на тој локацији.

Поновићу и по мом мишљењу релативно, сведок Војвода Ћеле је наводио да зна од Ђога по надимку «Пуфта» у свом исказу и наводио да постоји други човек, то указује на то на сенку, малу сенку да ли је то тај «Пуфта» који јесте.

Поновићу опреза ради, не знам само да ли је остало у претходном делу давања завршне речи, по нама битну околност, а то је узраст малолетног тада млађег пунолетног лица, оптуженог Дарка Јанковића. Са 19 година одлази на ратиште и то са мотивом за који сам рекао, али опет кажем из разлога поновићу, због сукоба који је тада имао у породици, а што је несумњиво закључено из изјава његових родитеља, па и његовог кума који се тада са њиме непрестано и дружио. Мотив по одбрани је јако битан, јер ако неко одлази на ратиште, не да би ратовао или да би бранио ту српску нејач, већ да би побегао од проблема у кући, да би тражио свој идентитет, сигурно није отишао да врши та злодела која се оптужницом стављају на терет, а о томе да се запослио тамо и о томе да је радио тамо, потврђује нам и Славковић Драган који у свом исказу каже да се чудио тада зашто су примили у обезбеђење човека са којим он није говорио. Евидентно је и несумњиво да се радило о радном ангажману.

У оквиру оптужнице измењене од 17. новембра 2011. године, наравно, као што сам и навео, очекивали смо промену, али нисмо имали ту промену, имали смо још и теже ствари, имали смо још теже околности, али све имамо неутврђеног дана, па неколико дана, па

неутврђеног дана, па неколико дана, па неутврђеног дана, а све ово наводим у вези тачке означене у оптужници, измењеној оптужници Ш. У оквиру одбране коју је изнео окривљени Дарко Јанковић и сведоци, докази који су изведени овде на претресу, утврђено је у току поступка, тужилац са једним подништавањем изјаве сведока који после деветнаест година долазе и дају своје изјаве о томе где је био, шта је био и када је био у то време. Нико не жели од одбране да измести Дарка, па да каже, е ти си био, а сада ниси био, био си овде. Не, одбрана жели само да помогне већу у потпуном разјашњењу ове кривично-правне ствари и утврђивању стварних и тачних околности и чињеница које су се десиле у Дому културе у Челопеку. Већу бих указао и на нешто што је нејасно, нарочито од стране Тужилаштва за ратне злочине, па тако имамо да наводи из оптужнице из 2005. године разликују се од навода из оптужнице ове измењене. Шта је то Тужилаштво сазнало за ових тринаест година или шеснаест или деветнаест, а да се то није знало 1997. године? Како је могуће, сви смо сведоци једне чињенице што се тиче људског ума, а то да је – што је дужи проток времена, да је памћење слабије, да памћење бледи. Међутим, у овом поступку појављују се лица која се разликују од остатка човечанства, којима памћење је јаче и боље што време дуже пролази, а нарочито се појављују лица која су у родбинским везама са одређенима који су страдали. Лично сам хтео да разјасним, шта је то што код неких сведока је утицало да кажу да је био ту и тај лик. 1996.-1997. године помињу «Пуфту» пред Међународним кривичним трибуналом, тада се не зна ко је «Пуфта», зна се само да је био неки «Пуфта», не знају га по имену Дарко Јанковић, тада не зна ни. Тужилаштво, Тужилаштво и не постоји, не знају ни невладине организације које се максимално труде да буду подршка, помоћ жртвама. Себи сам нашао одговор, управо из разлога, када сам примио предмет да будем бранилац у овом поступку и то у јако незгодно време, у време када је поступак окончан, мање-више да кажем и завршена је истрага, шест и по година су се пре тога утврђивале чињенице, остао је још мањи број сведока са својим изјавама и да се донесе пресуда. Читајући оптужницу, јер прво читам оптужницу, запитао сам се, да ли могу ја да браним оваквог човека, јер монструозне ствари се стављају човеку на терет, како да браним тог човека, шта да кажем ја за њега, да је једно, хајде, да је два, па и хајде, да је класично ратовање у реду, али овакво иживљавање. Међутим, временом како сам читао предмет, како сам анализирао доказе, како сам упоређивао изјаве сведока, схватио сам у потпуности улогу браниоца и зашто је закон и зашто је цивилизацијска тековина бранилац – управо да штити од онога што по сваку цену жели некога

да оптужује и зарад његових неких разлога, жели да разреши предмет или да стави само један плус у некој евиденцији, тако да је Тужилаштво оптужујући Дарка, занемарило бројне околности. Утврдити да је неко некоме пресекао полни орган, пресекао уши, исекао некога, клао ножем, за то су потребни у правом смислу речи докази који чине један затворени круг, круг из кога се не може извући други закључак.

Из свих доказа који су изведени пред овим судом, опет кажем везано за Челопек, сто-посто сам сигуран да се не може извући закључак који представља правилан и затворени круг, а то је да је Дарко Јанковић тог 10/11. клао, убијао, забијао нож у срце, секао полни орган, па наводно давао другом да једе, па давао неком да једе уво, па тај није хтео, управо анализирајући изјаве оштећених. Сведок «Два» који се појављује касно, у току давања своје изјаве, нигде не спомиње да је било, да је неко секао полне органе, сведок каже «да», «наредио да им одгризу полни орган», сведок «Два» каже, «не знам» на питање, ко је гађао ножем у срце, «па ја не знам, па гађао је «Зокс», па «Пуфта», па и «Лопов» је гађао». То су нагађања сведока ко је извршио тако монструозну ствар, а Тужилаштво то тако олако вади само селективне изјаве свих сведока и склапа оптужницу и даје, ево ти си, да решимо ми овај предмет, нашли смо зле Србе. Сведок «Два» такође каже, «чуо сам за Фикрета Јахијагића», сведок «Три» једно говори у истрази, друго говори овде на суду, час је чуо у истрази, па час је видео, па је чуо, па је видео. Ја не могу поклонити веру таквом сведоку. Несумњиво је да се догађај збио, али је много тога потребно утврдити ко је то урадио, па и да не буде, и да није поступак покренут против њега, да се натпис у новинама јави, само да се етикетира неко да је то урадио, је много тешко, застрашујуће по све, по породицу, по децу, по све, а камоли на основу изјава које су несигурне, које се дају много тога, много времена након тога, узима се одмах здраво за готово и каже, да, то је то, ево решили смо ко је клао и убијао, као да се ради о кривичном делу крађе или одношења копир апарата из неке радње, па кажемо., ево знамо ми ко је копир апарат, хајде нема везе, реци то, нећемо ништа, благо ће бити.

Јуче се заступник јавне оптужбе Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије позива на сведока «У» и сведока «У» нам је представио овде као оштећеног цивила. Сведок «У» је све, само то није. Из његове изјаве, четири пасуса прва изјаве сведока «У» пред Тужилаштвом и то пред Тужилаштвом које располаже са много више финансијских средстава него наше Тужилаштво, које је много више

људи имало него наше Тужилаштво што има, много пре је радило на откривању ратних злочина него што наше Тужилаштво има, тада то Тужилаштво рецимо није имало сведоке «Један»; «Два» и «Три»; није их имало, они се појављују одједном. А када се појављују? Појављују се везано за наводе јуче колеге имењака, ево са сајта, то ћу Вам предати, са сајта невладине организације која се појављује свуда као пуномоћник, где год има да је неки Србин нешто урадио, ево штити, појављују се сви записници, ево, зато што имате постављено 2008. године, само уз ово, а од раније исто сви записници постоје. И само кликнете поред имена ко је дао какав исказ, излази вам транскрипт овај који Ви нама дајете учесницима у поступку. Тиме се сведоци упознају на јако једноставан начин, данас је интернет доступан у потпуности. Тиме сви сведоци који су требали овде да дођу, се преко сајта Фонда за хуманитарно право, упознају у целости са изјавама свих учесника у поступку и то баца сенку на овај поступак.

Сведок «У» даје изјаву када никог нема, 1997. године, каже да је цивил Тужилаштво и да је према њему учињен ратни злочин против цивилног становништва. Потпуно погрешна квалификација је у питању, није тачно. Сведок «У» каже да је купио пушку за 1.500 марака, «У» каже да их је било четрдесетак, «У» каже да су имали команданта који је напустио ЈНА и прешао на њихову страну, на супротну страну. Ако је ЈНА војска, супротна страна ЈНА може да буде само војска, а не може да буде бициклички савез, значи имамо две супротстављене стране и тај исти «У» наводи да је лишен слободе у селу Гуштер, па каже, три дана се борио, па шта је ако није војска онај који има команданта, који има аутоматску пушку, шта су они, онда су терористи, само нису цивили или наоружана војна организација. Имали су команданта, нису били војно организовани. Апсурд, сведок «У» на кога се више пута јуче позвало Тужилаштво, овако описује «Пуфту», каже, «имао је смеђу, ријетку косу и чин капетана, да би покрио проћелавост, чешљао је на страну». Ја сам јуче предао слику из маја месеца, то је несумњиво, а овде имам и из јула месеца да не буде да се ошишао. Предаћу Вам после и оригинал и ову са друге свадбе из јула месеца, након повратка. «У» помиње не знам и Штуку и Кардеља и Рокија и Војводу и тако даље. Каже «У» «од 12. маја – 15 дана од 12. маја приликом преузимања», то је несумњиво негде око 30. маја, око 30. маја. Ми смо овде изнели чињеницу материјално доказали, да је он 23. маја да је у Краљеву, 01. и 02. у Краљеву, 07. у Краљеву, и то тог истог несретног јуна, 10.-11., па немогуће је, није животно логично да се он пакује и трчи Зворник-назад Краљево, Зворник, па то је немогуће, то за нас није

прихватљиво, није логично. Ми нисмо у стању доказати где је он пре пуних 19 година свакодневно био и како је проводио време. Имамо исказ од кума који је био овде, Војкан, који је тада завршавао годину касније у односу на њега, јер је сломио ногу у осмом разреду, како је објаснио, па је, овај, па каже да је крајем тог маја био крајем маја био, са њим ишао на праксу у школи што су имали. Још једна околност за сведока «У», па «У», као и сви други ови, каже «У», видео је да се нешто спрема, видео је барикаде, али се тако изненадио када је дошло до рата, а при том купио пушку. Па како то, како уопште човека тог довести за сведока. Значи толико је нелогично све у његовом исказу, да једноставно се не може поклонити вера, не треба узимати, а онда имамо сведоке «А» и «Ђ» који много боље описују, али њих касније нема. И сведок «У» каже да након дешавања са Исметом Чираком, «Пуфту више видјели нисмо». Сведок «У» и мама каже, да је «Пуфта» у том периоду дошао и он отприлике. И још шта «У» каже, били су у лошим односима, што несумњиво указује мотив «У» да у тој мери се једноставно након толиког периода се присећа свих детаља везаних за оптуженог Дарка Јанковића.

Сведок «Ф» није видео нож, није видео ко је одвео Чирака, па час каже да је исте ноћи видео, па час каже да није. Па онда на крају каже за уво да је пресекао Ђорђе Петровић и да је нанео повреде Ђорђе Петровић. И «Ф» потврђује да су поставили барикаде пре напада на Зворник, то и «Ф» потврђује у својој изјави, то све указује да ли се овде уствари ради о цивилима. Да, ради се, има их, несумњиво, било их је више стотина, а да ли се Тужилаштво, да ли је Тужилаштво занимало ко је цивил и ко је војник? Није. Тужилаштво једноставно занима да реши предмет, а судбина људска, ништа, статистика.

Стаљин је рекао једна, смрт једног човека је трагедија, смрт милион људи је статистика.

Сведок «Т»: Пуфта је имао кратку смеђу косу. Није. Ево доказали смо да није, имао је подужу црну, изразито црну косу. То сваки од њих понаособ, кад будемо анализирали у потпуности другачије га види, е како њега другачије виде, тако виде и дешавања на самом простору другачије, тако да је потпуно немогуће ово што је рекао тужилац мислимо да су доказани, па поткрепљује цитирајући тиме што дође Саво и каже са босанским нагласком, како каже јуче тужилац «ја му дајем туп а он оће оштар нож», па нам каже да је примјетио да на врату има велику посекотину, у Трибуналу, то је разлика, разлика између посекотине и заклати некога то је нешто што

је евидентно да је огромна разлика. Посећи некога по врату или некога преклати, па не може се из овог извући да је. Па имамо сведока «четири», једини сведок за кога могу да кажем да је од свих јасно и само на основу свог сећања сведочио, где све јасно описује, па описује да он има, има и ову алергију и Дарко му то није оспорио ни у једном тренутку. Имао си алергију, имаш велики број ципела, имаш, све га је питао, и он каже јесте тачно и сведок «четири» јасно каже, видео сам и видео сам да Чирак носи џемпер око врата. Па заклан човек не може да носи џемпер јер је мртав, нити може да буде неко полузаклан, или је заклан или није заклан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега то су старе оптужнице, има нова, Добро, нисам ја ту да Вас.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја анализирам доказе.

«Z» сведок каже: одакле потиче одговорна лица која су била на Курбан Бајраму, «Z» каже: тек смо касније сазнали, није знао у том тренутку, касније је сазнао ко је био. И «Z» каже: Душан је наредио да се одвоје очеви и синови, па даље каже, ја ћу употребити израз однос између очева и синова, јер за мене је ово ужас. Они су то везано на питање тужиоца Босне и Херцеговине Ибра Булића, они су то нагнали, међутим родитељи то нису дозволили па су их због тога побили, то каже «Z». И «Z» каже као и већина њих, доле главу држали сви, сагнули главу, нисмо смели да гледамо. Па животно је да у ситуацији кад је група од близу 200 људи лишена слободе у једном, у Дому у заточеништву и пре тога се дешавају убијања, рат, пуцање и улазе људи који крећу да их убијају, касапе, не знам шта већ. Па животно је логично да ће сви да погну главе, сакрију у ћошак, да нико неће да гледа, плаши се за себе а ови су видели, каже био сам други ред, они сећају се и редова, па каже био сам други ред од тога, па је он био ту каже на метар ипо, ја сам то видео. Ја то не могу да прихватим. Сведок Фадил Бањановић, каже познато ми је да је Репић откидао удове полне, убијао, пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај доказ нисмо извели.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја наводим да се изврши, има тамо ставка да се изврши предмет у увид. Кад сте читали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читање исказа није увид.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да. Да се изврши увид у списе.

Сведок «Г» фудбалер овако описује Пуфту, имао је косу, на питање тужиоца како је изгледао Пуфта описује како је изгледао Репић, како је изгледао Зокс, како је изгледао Торо, како је изгледао Пуфта каже имао је косу. Исти сведок «Г» тврди да је Зокс убио Заима

Пезеровића, сведок «Г», како у једном делу се прихвата што каже сведок «Г», у другом делу се не прихвата, ја не знам правило како се то селектују искази, да би научио. Сведок «Г» каже да је Репић наредио да се на бину попну и скину голи, а ево ја ћу да цитирам сад, страна 13 исказа из 2005., «Репић и ови», па ни «Г» не каже ко је одсекао полни орган Зулкарнеину, него каже «па су».

Сведок «Б» не зна ко је тачно натерао очеве и синове. Сведок «Д» из каснијих сазнања ја их знам као Пуфту, Репића, Зокса, Тору, а ово све на питање ко је био у Челопеку. А ево како описује Пуфту између 30, 32, 33 године, тако описује један исто од учесника Пуфту. Све ово наводим само из једног разлога, сигуран сам да су изјаве сведока континиране сећањима других очевидаца и да су они размењивајући сећање и искуство шта им се догодило један другоме саопштавали информације око тога шта је ко и како. а како су дошли до надимака ко је био, сигурно је и да су чули, али када, где, од кога, за њега сигурно сазнају након јуна и догађаја са Чираком. Па у препричавању долази до тога, можда неко од њих има и намеру, можда неко од њих има и разлог неки, али ако су им искази међусобно супротстављени, ако су им изјаве супротне на иста питања, ја не могу поклонити веру, а ви сте ту наравно у свему томе објективнији од мене, па ћете донети суд.

Па сведок «Д» да су изашли на бину очеви и синови и морали су извршавати јер је Репић имао малокалибарску пушку, значи њих је Репић приморавао, па то исто тужилаштво понављам каже и у овој оптужници, зашто је сад променио став. Шта је то ново сазнао? Зато што није стигло да се суди Репићу, јер је Репић умро, имао је пресуду везано за догађај за Видовдан, 16 лица пред судом у Шабцу, да ли Вучковић помиње у својој изјави од оних пет страна колико има у предмету.

Сведок «А» каже Пуфта је имао око 130 килограма. Сведок «А» тврди да Репић није био за Бајрам, и сведок «А» потврђује да се није могло видети, морали смо држати сагнуте главе, и сведок «А» каже истог дана одсечен је полни орган и уво.

Сведок «Ћ» наводи да је за Бајрам десеторо убио Репић а крупан човек је преклао Шабана Бикића, па кад то каже онда каже није смео да гледа. Опет се потврђује то да су то све каснија сазнања.

Сведок «А» Заим је преклан, њега су преклали, на питање ко је убијен ножем, ово опет кажем везано је све за Курбан Бајрам те године. Јесте ли видели ко? Нисам.

Сведок «Б» каже Репић тукао Шабана, између осталог на питање шта су ови други радили за то време, пришао му је Репић и рекао, мисли на Шабана Бикића, пришао му је Репић и рекао гле

турчина, како јесте јак, како покушава нож да извади да би му он тај нож извадио и забио кроз уста, такорећи заковао га за под. То каже и каже ко је гађао ножевима, Торо је, само кад су гађали Шабана Бикића ножевима, он је ту учествовао а да га је заклао Торо. То каже сведок «Б».

Сведок «Д» Зокс је одвео Капиџића Сулејмана, јесте и Сакиба, страна 10 из 2005., и Сакиб нам је рекао да му је из «магнума» пуцао у главу и да овај главе ту уопште нема. А Сакиб Вам је казао да је Зокс пуцао у њега? да, да. Па каже исти тај сведок: Пуфта био задужен за рад изгледа тим ножем, једно одсечено ухо, један полни орган. А ово вам је други дан, па имамо неке сведоке који кажу тај дан, једни кажу други дан. Све јер се ради о препривавању, страх у том тренутку ма ко да је у питању, страх је једно посебно стање свести, душе, тела, духа, свега у тренутку том који наука дан данас проучава, које не може да утврди шта је стварно страх и који степен страха у неким тренутцима може да има, у тим тренутцима, то је толики присутан страх код тих људи, да они сугурно не могу тврдити ко је шта урадио јер то су, то су ужасне ствари које се дешавају у том тренутку, ни једног тренутка овде тужилаштво није потврдило да ли се, нити је било ко од других оптужених, чак и они оптужени који кажу да је, који су сада и осуђени правноснажно да је он извршио убиство, да је одведен аутобусом и тако даље, ни једног тренутка не кажу да се он дружио или знао са Репићем. Па не можеш да одеш са неким да кољеш, да убијеш ако га не знаш, не идеш у Темпо с неким ако га не знаш.

Сведок «В» објашњава да је Репић ставио и опалио и том приликом па каже, то је страна 9. Шта се догађало даље у сали где сте били тог дана? Та убиства су почела, да ли 10 да или 11 је убијено ту, Бикић Дамира који је био с оцем ту, малолетан, Репић му је ставио цев од пушке у уста и опалио, Јахијагић Фикрета, Пезеровић Заима, њему је рекао да је Српкињу оженио да са Српкињом живи, њега је исто убио. Па ко је то утврдио да сведок «В» лаже, па каже и Бикић Шабан, њему је Торо ножем овде, он је пошо, тај Шабан да извади, њему је Репић стао ногом горе на тај нож, када је изумро не могу се сетити. На питање заменика тужиоца БиХ Ибре Булића: Ко је ножем вршио убиства? Сведок «В»: Торо. Зашто ово, зашто ово не важи не знам. Каже да се сећа надимака свих четворице из затвора, значи он се сећа надимака из затвора, не ови који су касније чули, него из затвора, и зна ко је где, шта. «В» не лаже, ...Тужилаштво за ратне злочине, Торо да ли је десно или лево? Не могу вам сада рећи, натерао га је да поједе, ко, јесте појео је ухо, да, Ефендић Зулкарнеину полни орган, одсекао му је, натерао да поједе, није га мого појести и дао је другом Курчубић Исмету. Ко је то урадио? Торо, па за крстове, ко је то

радио? Торо понавља крстове усецали на челу, по леђима, на рукама. Ко ме молим вас настојте када тако нешто кажете да кажете ко је урадио и коме. Чикарић Едину шта је урадио њему? На леђима, на стомак га је ставио, скинуо му мајицу и исекао му по леђима крстове. Чег се још сећате? Сад да ли да кажем «Г» или име из изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би рекли име ако је «Г»?

Адв. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не, овде је име. «Г» исто, њему су заболи исто. Он је био фудбалер у нашој месној заједници фудбалер, он је њему ножеве у бутину забацио овде, пробијао. Ја не знам откуд му подаци да су били фудбалери. То све «В» каже да је урадио Торо. Кратко сам у овоме подсетио веће које су то још околности и чињенице које тачку 3 оптужнице Тужилаштва за ратне злочине који оповргавају ставове и наводе у оптужници Тужилаштва за ратне злочине јер ако имамо тај број сведока и ако не можемо повезати међу собом ништа шта јесте, па не можемо оптужити некога за то. Имамо сведока «један», који описује следећу ситуацију и тада је каже порезао полни орган једноме, па је каже кренуо на другога, али тај други му је рекао «немој, немој молим те» и онда се овај сажалио и није хтео и њему. Значи, сведок «један» који се тек појављује негде 2008., на тако један начин описује тај догађај где нико до тада не зна да и томе треба да се, том лицу да је пробано некоме да се одсече полни орган, да се он сада тога присећа. То нарочиту сумњу баца. Нарочиту сумњу баца зато што га Тужилаштво међународног суда до тада није имало као сведока и да се одједном и када се појављује? Појављује се након радњи како цивилног тако и државног дела нашег друштва. Сад питао сам се па добро из ког разлога би само 2% или нешто што је неко имао неку корист или освета нека или потреба да неко разреши неке злочине. И ја сам за то и сви ми смо за то. Дакле, неко у име нашег народа ако је неко ко је носио знак који је стар преко 1000 година на својој глави, убијао и клао тај треба да буде строго осуђен. Али ја сам за то и да други који су чинили нашем народу да и они буду осуђени. У раду Тужилаштва имамо тенденцију да за осуђивање само из нашег народа. Нејасно, и то баца сумњу онда за преку потребу да се каже ево ми смо у потпуности разрешили у Зворнику. Зашто мора то да се уради? Управо из разлога јер се нема коме више судити за то. Репић је умро, ови други су осуђени, остао је само он да се на њега све свали и да се стави тачка. Битније је разрешити један прогон Тужилаштву него судбина нечија. Нећу понављати да ли је боље 1000 кривих пустити или једног невиног осудити то сви знамо да је тако. Што се мене тиче и као адвоката и као човека, све време овог поступка и у овој завршној речи у потпуности ми је мирна савест и према жртвама и према свима. Где је био Дарко Јанковић у време извршења овог кривичног дела?

Сведоци који су се појавили на крају које је одбрана предложила, где се јавила сумња у те сведоке. Нема сумње ту да су они учени причали би сат времена. Нису знали да саставе по 4-5 реченица. Него су доведени да кажу само своје запажање од тада које имају и да ли се сећају нечега. Нико овде није тврдио да је радио ово, да је радио оно него чињенице и околности које логиком остају у сећању. Ако имамо човека који му је био кум с којим је нераздвојан и ако имамо да слави рођендан и да на том рођендану се рођендан заврши невероватним плакањем и тугом јер им је претходно страдао друг, јер се налазе у стању у којем се налазе ја никад за свој рођендан нисам плакао кад сам славио. Мислим да је мало људи који плачу кад славе свој рођендан. Сигурно је да ће да му остане у сећању да су били тада заједно. Да је Дарко Јанковић дошао у Краљево 22. маја па сигурно га не би позвали на свадбу 23. маја. Мора да је био ту ако не ништа барем више дана уназад да се сете њега да га позову на свадбу од 700 званица колико је било. Треба да се сете њега а спискови за свадбу се праве сви знамо колико пре. И да треба да знају да су ту. Имамо и маму и тату, наравно, родитељи ће увек да буду пристрасни ако треба и слагаће за дете да би спасили своје дете. Али тата и мама нису ништа друго говорили овде осим за оно што јесте. Ви од родитеља ниједног тренутка нисте чули моје дете није криво у свом исказу или у нечему. А сведок сам на више суђења где мајке кад дође пресуда из суднице скачу, обезбеђење их изводи, крајње су дошли и само објаснили период у коме је он био ту. Имамо догађај за који смо несумњиво утврдили да се десио. Имамо прву сахрану и погибију неког Краљевчанина са ратишта из Босне, имамо сведоке који су дошли и рекли да су их видели и да су били на сахрани а имамо и сведочење Миломира Сретеновића који је толико детаљан човек од 82 године, који се сећа време какво је било, сећа се надстрешнице, сећа се где је сандук био, сећа се да није био на седмицу, сећа се памти да је био Војкан, Војканова мама, да је био Дарко. Није причао о ничем другом, причао је само о томе чега се сећа. И дошли су да сведоче само они који се стварно сећају и који су истину говорили. Да се ишло мимо истине, могло се и 70 сведока предложити. Није Војкан једини кум Дарков. Још четири кума у Краљеву има. Али немају сећање. Што се тиче навода под тачком Б) да ли је то у питању пропуст Тужилаштва. Неутврђеног дана а након 10. и 11.6.92.године, у Дом културе је поново ушао оптужени Јанковић, наравно, али сада заједно са осуђеним Славковић Драганом, Кораћ Иваном и Филиповић Синишом у предмету тог суда тај и тај, где су оштећенима наредили да се построје у две врсте. Којим оштећенима? Кома? Ко је оштећен овде? Значи, за оно што не знамо ко је страдао дођи Дароване ти си

био крив. Сведок «Г» није описао Дарка. Ни у једном исказу нема описивања како изгледа. Што се тиче стварно ужасна ствар, да се чита је тешко а камоли доживети. Али једна ствар, нешто ми велику сумњу ствара управо у оквиру тих сведочења. Да ли је наставак рата код тих сведока сведочење њихово па управо чињеницу значи један монстроузан чин да неко треба да поједе нечији полни орган приписују човеку који је умро. То ми некако сумњива ствар. Онда имамо двојицу оштећених који никако нису доступни. У Америци су, где су? О намери Тужилаштва, ја све ово кажем на начин управо, јер дубоко верујем у суд, тако ме је и покојни отац учио да је судија изнад друштва и да је судија тај који суди и који одређује нашу судбину и наше животе и да судија све добро мери и стави на кантар увек водећи рачуна да не прелије кантар случајно на страну некога ко није крив. О намерама Тужилаштва о томе да се Тужилаштво бави само једним површним стварима ја не разумем жељу која је у тој мери присутна Тужилаштву да они у дневним новинама саопштавају дневним новинама једним од најчитанијих у земљи да је имовину које је власник мама оптуженог Дарка Јанковића коју је наследила од свог покојног оца и мајке у гудурама по Шумадији, представља ратни плен и да при том објављују фотографију зграде у којој живе тата и мама у новинама. И кажу финансијска истрага вођена, утврђено да је стан који је човек као официр добио од војске наводе да је купљен од ратног плена. То саопштава Тужилаштво за ратне злочине у дневним новинама у току вођења овог поступка. Шта је циљ, шта је жеља то они знају али време ће своје донети. Желим да се вратим још једном на сведочење Вучковића. Као што сам претходно наводио, постоје сведоци који се сећају после неког одређеног времена боље него раније, постоје сведоци који забораве, а постоје и сведоци који сведоче из њима познатих разлога. Вучковић је сведок који је оно рекао оног дана можда управо из разлога што му је савест прорадила. Ви сте њега питали да ли се чуо са неким. Ја Вам се Богом кунем и децом својом, први пут у животу сам видео Вучковића, нисам ни знао да ће да буде позван јер га ја нисам предложио него сам само напоменуо био при изласку из суднице за Вучковић Војина за Шабац и за Душана кад су били угашени микрофони. А то да је био рекао сам пре то и сведок «М» потврдио. Што се тиче дела оптужнице I-а, II не желим улазити у анализу изведених доказа везаних за то управо из разлога што сматрам да ће суд донети правилну и јасну одлуку. Али понављам што се тиче тачке 3 апсолутно ништа од овога није доказано. Ово су само нагађања али у правом смислу речи површна нагађања где судско веће приликом одлучивања кад буде само упоредило исказе не само ових сведока него и других јер верујем да

сигурно боље знате и други шта су рекли него ја који сам се у задњих пар месеци укључио у поступак. Оно што би већу казао, указао бих на једну повреду поступка по нашем мишљењу на коју сам указивао и током поступка а од стране већа није било прихваћено. Уколико је било који сведок саслушан у неком другом предмету, исти не може бити упитан да ли остаје при својој изјави пре давања изјаве јер тада док је давао ту изјаву у којој није био оптужен Дарко Јанковић, Дарко Јанковић није имао право на одбрану већ по нашем ЗКП-у када се изјава сведока у новом предмету разликује у односу на претходну изјаву тада веће и учесници у поступку имају право да разјасне шта је тачно наравно ако је у интересу. И ову завршну реч завршавам наравно на крају ћу ја цитирати Владика једног у вези изрицања казне ја приликом пружања одбране а нарочито приликом давања завршне речи ниједног тренутка у ниједној реченици нисам се служио било чиме што по мени није истина нити сам пробао на било који волшебан начин да вас убедим јер сматрам да ја то и нисам у стању да вама указујем на нешто што већ није утврђено у том поступку али сам само указао на нешто зашта би тешки пораз био и правде и истине и над овом судницом и над овим судом би онда провејавао дух пуковника Милоша Минића који је такође као тужилац изводио многе људе и изводио на хиљаде доказа и доказивао њихове радње. Па данас имамо да зарад радње пуковника Милоша Минића у улози тужиоца тада СФРЈ односно ФНРЈ имамо многе поступке пред судом у Београду где се држава излаже трошку, где је битно било да се осуди а ми имамо сведоке који кажу да су издајници па тако имамо и професора Слободана Јовановића чији лик је и на новчаницама данас. Управо из разлога кад Тужилаштво има неку своју намеру а за коју он зна шта је циљ тога. У погледу казне, сигуран сам да ослобађајућа пресуда против Дарка Јанковића не може да буде управо са разлога што је била и претходна пресуда у којој су неке ствари констатоване. Али та претходна пресуда не везује руке овом већу без обзира што сте Ви били тада исто председник већа. Управо је закон предвидео да се води нови поступак да би се додатно разјасниле неке околности. Управо тада у том поступку није се у великој мери обраћала пажња шта је он и како је и није тада имао ни браниоца у завршној речи који ће указати на нешто, тако да пресуда није света књига којом се вежемо. Света књига којом се вежемо је закон, чињенице и докази у поступку. И у погледу тога уколико суд сматра за одређене радње да је извршио окривљени наравно, окривљени је изнео своју одбрану и објаснио све околности. Сматрам да се мора узети у обзир да је био и то је, враћам се на почетак, битна околност приликом извршења, узраст. То је битно у сваком поступку па мора и у овом. Мотив који сам пре објаснио,

зашто он одлази у Босну? Па он да је био борац тај Србин да је мрзео Муслимане ратовао би тамо три године а на екскурзији од по 15 дана. У правом смислу речи тај начин одласка и доласка је младалачка лудорија на коју су навели они који су данас узели по 200.000,00 евра од државе на име накнаде штете за патњу коју они преживљавају и они који проклињу по Скупштинама, па ни они, њих нигде нема у оптужницама тужилаштва за ратне злочине. Да висина казне буде што блажа а из разлога што је након 92.године он наставио нормалан живот, није се одао криминалу, није отишао на друга ратишта, није учествовао ни на Косову, то Вам управо доказује његов мотив одласка за Босну. Младалачка лудорија, хоће посао да нађе, хоће да дође да баци оцу новац да каже «ја сам човек». Нема ни прекршајну пријаву, значи од 92.године, са даном 2. јануаром 2010.године, њега нема нигде ни у прекршајној ни у казненој евиденцији. Тачно је да ратни злочини не застаревају. Али је тачно и да је проток времена 19 година. Па и сврха саме казне, друштвена осуда ратног злочина увек постоји барем у нашем друштву је толико присутна у задње време да код људи може да створи супротан ефекат. Наравно да ће да постоји али ако је он успео да створи породицу, двоје деце, да иде да ради, да зарађује, да доприноси, да плаћа. Па он је друштвено-користан члан заједнице. Управо то и говори да није могао извршити ово што се у Челопеку ставља на терет. Ма сто посто није. Није ни доказано да је извршио, нема ниједан доказ конкретан који можемо да кажемо е ево овај сведок нам је јасно све тачно описао, рекао то, јесте стварно то тако. Нема га. А друго, ту је био, знао је, чуо је да ли је имао храбрости или није не знам то не могу да знам. Много је по њега било боље да се раније сам пријавио јер не би био у овој ситуацији у којој је сада. Да је 2005. он био од првог тренутка овде, сигурно би све било другачије по њега и сигурно би се много боље разјасниле неке околности него данас када имамо ситуацију да све што није разјашњено тужилаштво жели њему да стави на терет. Указујем на нешто што је, није битно али од утицаја исто везано за казну. Двоје деце, две ћерке једна од 16, једна од 9, 10, 11 колико има. Тужилац је јуче завршио са речима Светог Владике Николаја. Ја ћу цитирати стих није свети али је Владика Раде, не знам цео само започећу «Трговац ти лаже са смешком, жена лаже, сузе просипући», даље не могу да се сетим. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. На крају иду реплике, изволите Савићу, Ви сте први.

Оптужени Горан Савић

Поштовани суде,

На почетку излагања бих се осврнуо на завршну реч тужиоца коју је јуче дао, то јест почетак завршне речи да се нама, то јест мени на суду се не суди због добровољног одласка на ратиште у Босну већ због кривичних дела која сам тамо починио као припадник јединице «Пиварски». Кад смо већ код назива тог «Пиварски», тај назив сам први пут чуо на овом суђењу јер пре тога сам наводно био припадник «Жутих оса», у Хагу сам био припадник и помињан као Шешелјевац и четник, да бих у дневним новинама у скоријој прошлости «Блицу» преко целе стране наслов био назван шкорпионом који пљачка и од тог новца куповао је имовину на име оца и мајке а новинар се позвао на извор из Тужилаштва то јест на Бруна Векарића. Због истине да кажем да је наведена целокупна имовинска карта моје породице која је објављена у тим новинама наслеђена и нормално за то постоје докази у катастру, није мењана задњих 40 година. Дан данас не знам којој сам то јединици припадао. Што се Економије тиче и мог наводног учествовања у премлаћивању заробљених Муслимана то јест, наводно цивила, јер су изгледа постојале једино српске војне снаге, остајем при својој изјави да нисам учествовао у тим радњама иако се тужилац позива на изјаве заштићених сведока које су биле уопштене јер нико конкретно није рекао да сам га ја лично тукао, већ да су их тукли сви а највише Лозничани а међу њима вероватно и неки Саво. Што се скидања златног ланца тиче и ту се изјаве сведока разликују иако су по њиховим речима сви заједно били затворени. Наводно сам носио пушку звану «пумпарица» која је ко се мало разуме специфична а чини ми се у то време и веома ретка. То је упамтио само један сведок од њих, двадесетак затворених и да сам врхом цеви те пушке скинуо тај ланац са врата оштећеног «Бубице». Не знам како али волео бих то да видим како се то врхом пупарице може скинути ланац и закачити пошто она нема нишан. То сам проверио на интернету и а посебно колико је мени познато уопште када се затварају лица одузимају се све ствари па и пертле са ципела, знам из искуства. Изјаву Славковића поводом тога нећу да коментаришем јер је злонамерна а ни он сам не зна шта је све причао у овом суду. Што се «Циглане» тиче, изјаве сведока су такође различите и конфузне као да су неки били присутни, неки су само чули, неки су нешто и видели а сви затворени на једном месту. Памте се наводне моје речи, извињавам се суду «јебо матер своју, ја му давах оштар нож а он хоће тупим да га коље». У Шумадији одакле сам ја рекао бих и по

дијалекту да је и тужилац из тог краја, никад нисам чуо да се тако неко обраћа неком већ се то везује за Босну и њихов дијалект. Чудо је да нико од сведока не памти моје изговор слова «Р» који је специфичан вероватно би га сви упамтили. Али се памте те кржаве речи које ја нисам изговорио. Када су пљачке силне у питању, да је тачно ово из оптужнице данас бих поседовао бар један киоск који би купио од те силне беле технике коју смо довели. Опште је познато колико се људи обогатило за време ратова у бившој Југославији али битно је то што је Саво носио струјомере окачене о раме. На крају бих рекао да ми је живот због овог поступка буквално уништен. Супруга је отишла од ратног злочинца како кажу њени, деца већ сада осећају последице, посао који сам радио не радим више јер избегавају људи да се возе са убицом и злочинцем у таксију, отац оболео од срца, мајка скоро па непокретна, тако да сам ја због свих тих утисака отишао да живим од пољопривреде на село, на своју дедовину који је иначе стрељан од стране комуниста 46. у Чачку јер је био сеоски кмет и писмен човек. Ни гроб му се не зна, вероватно је у Мораву бачен. Поред тога су му одвели сина од 16 година који је погинуо на Сремском фронту. Додао бих још да сам био у «Глиници» а не у «Циглани» стражар. «Глиница» фабрика се налази преко пута «Циглане». Било је чудно откуд број телефона мој. У то време су Муслимани живели нормално у граду Зворнику, вероватно сам неког и упознао и спријатељио се и дао му број телефона. Мислим да је била изјава неког сведока да сам дао да ми се јави ако му нешто треба да му помогнем. Не верујем да злочинац даје жртви број телефона, мада се у задње време појављују позиви мојим родитељима са босанским нагласком и претњама, то ја нормално нисам пријавио полицији, знају где живим па изволте. Завршио бих истим речима као и тужилац јуче дабогда да се ово никад више не деси, а суд бих замолио да објективно сагледа доказе и донесе пресуду по закону. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Оптужени Ђилерцић Саша

Поштоване судије, даме и господо,

Ја нећу оволико да дужим али пробаћу да хронолошким описом испричам шта се дешавало од тренутка хапшења па кроз ову тужбу. Пре свега, да кажем да се у нашем граду Краљеву налази један споменик у центру града српским ослободиоцима и памтим од малих

ногу и растао сам уз те приче својих дедова и својих прадедова Солунаца, да је част бити војник, отићи у рат и погинути за све, како каже и тужилац али више нисам сигуран у то. Наиме, 91. и 92. године у мом граду је одзив био 100%. Ко није имао ратни распоред позиван је од стране медија локалних да се јаве ти и ти, у то и то место. Да кажемо једна општа конфузија, једна лудница која није била овде у Београду, била је у нашим градовима, Шумадији. Код нас је срамота да човек не служи војску и код Вас тужиоче сигурно. Не може човек да се ожени доле ако није служио војску, зато сам ја и кренуо у рат. Пријавио сам се, отишао сам и тешко зажалио. Објаснићу поново како сам отишао значи, јавио сам се у војни одсек Краљево, легално, дошао у Београд овде. Не улазим у то ко је овде шта распоређивао, ја те људе нисам познавао, отишао сам са групом жена за Босну, прешо сам Дрину, стационарали су ме у Зворнику и нисам био припадник никакве јединице Стојана Пиварског. Човека сам иначе упознао, долазио је код мене на положај, драо се и викао а мени није командовао. Стојан Пиварски мене није распоређивао у тих првих петнаест дана колико сам ја био у рату. Био сам припадник Војне поште Тузла, вероватно војно техничке јединице за опскрбу аеродрома Дубрава, претпостављам зато што је тај један официр који је био ту је био плавац. По повратку 16., односно 15. 16. маја, ја сам добио потврду од Војне поште Тузла, жао ми је што нисам могао да је набавим, зато што је та фирма ликвидирана, не ради више, нека фотокопија или нешто, где сам плату рефундирао, добио је, јавио се шефу на радно место, радио по сменама на месту пнеуматичара-хидрауличара до 03. јула. Да сам био одсутан један дан из Краљева могуће да сам био одсутан, ишо сам у међусменама, али ја сам три дана саставио да сам био одсутан с посла, добио доказ, дао сам фотокопију радне књижице, радио сам у то време, немам пуно пријатеља, један од њих је онај Бобан који је долазио, радио сам приватно с њим, сналазили се у то време, а жао ми је што нисам позвао у међувремену, односно дао имена мојих пријатеља друге националности, то што каже мало пре господин Перовић, Бициклички савез, ја се бавим бициклизмом, у том сам спорту, па су се они пријављивали редовно у то време када сам ја дошао са фронта, долазили су код мене да спавају, на тренинг, људи из Пазара, рецимо мој тренер Хазбија Хукић, пријавио се, могу ли ја Сале да ти помогнем, да кажем кад сам ја спавао код тебе, нисам хтео да га пријавим, па онда Колашинац Бајрам, његов син Фатмир Колашинац, мој друг Фејзић Јасмин из Зворника, рођен зворничанин који живи у Краљеву. Затим човек код кога увек кад кренем у Босну на неке трке спавам, зове се Хајрудин Трле, чувени олимпијац, репрезентативац

бивше Југославије. Затим Шефик Муалић мој заставник који је радио са мном у војној служби такође у Босни. Нисам те људе хтео да зовем и да причају дал сам био, нисам био, само бих оптеретио њих, остали су ми пријатељи, они знају да сам поштен и ОК, да нисам правио то што тужилаштво каже, то ми је врло битно зато што су друге националности, зато што се дружим с њима. А овде ћу да пробам сада да кажем како сам ухапшен, под којим околностима и како се десило. Горана сам веома ретко виђао, али дошао је код мене 09.јула '92.године, здраво Чиле, мени је надимак Чиле или Ћиле, а не Саша, нико ме не зове Саша, каже разговарао сам са Службом неком за откривање ратних злочина и они су питали да ли би ти с њима разговарао, наравно дај им име и презиме, дај им број телефона мобилног, и оно што се дешава следеће, то је 11.јул, два дана после тога, одлазимо ја и супруга на посао, ја у своју радњу, она у продавницу, долазе три инспектора Краљевачког СУП-а, разбијају врата, улазе у кућу, деца ми спавају, извлаче децу из пицама онако, сестра ми је била у гостима, професор микробиологије, њу су, била је трудна шести месец, њу су ухватили за косу, па су је расчупали, па су је вукли, нисам био ту, један од њих инспектор Јефтовић је укапирао шта су направили, па су дошли до моје радње и он је викао десило се шта се десило, добили смо наређење, нисмо знали да си то ти. Не знам да ли због тога, моја сестра се породила после три месеца, родила је мртвог дечака, мртву бебу, нисмо ником пријавили то, ови људи инспектори и дан данас долазе код нас у кућу, извињавају се због грешке. Наведене су стране службе за ратне злочине, добили су задатак, дошли су, погрешили су. Мене су одвели први пут у животу у СУП, никад нисам хапшен, нисам чак плаћао ни казне за саобраћај, зато што сам релативно касно положио за кола. Тамо ме је, примили су ме а онда су извршили трансфер доле у Макиш, у Макишу је био ако се не варам Перуничих, тако нешто, њихов шеф са том екипом младом, морам да кажем да су ми претили, разговарали су са мном читава два сата пре него што је дошао господин адвокат. Мука ми је била од свега, шта да признам, шта, шта год кажем они кажу ма све се то слаже. Шта се слаже? Господин тужиоц на испитивању није био, није био ни истражни судија, не знам да ли мора по закону, сутра су ме одвели пред истражног судију који је да кажемо коректно водио тај поступак, ја се не разумем у право али давао сам изјаву како сам дао, на тражење господина тужиоца, онако с папиром број телефона, да, то је његов број телефона за мене реко, проверили смо број телефона, господине тужиоче Вас је очигледно неко из те Службе обмануо, мој број телефона видели сте у доказном поступку није био то, дошао је човек који ради у фабрици вагона, где ли већ, на основу тога сте дигли

захтев за подизање истраге, кренула је истрага, долазили су ти сведоци да дају изјаве и сад би се вратио на овог несрећног директора те фирме «Циглана» који је долазио на препознавање, нисмо знали шта се дешава у вези тога, док није он дошао овде на лицу места да да изјаву, он је мене тамо на препознавању препознао ме 50%, а како је рекао овде да је био оптерећен причом, не знам да ли сте то били Ви или неки други од тужиоца, како не знаш да је то Саша, то је Саша. Па зар је битна само бројка или да се стварно утврди који је то Саша у питању. Није битно, мене Славковић и овај Кораћ познају још из Краљева, могли сте њих да доведете лепо да кажу ево то је Саша Ћилерџић, ако то нешто значи. Тај човек је дошао овде, окренуо се и рекао да ме не познаје, само и први пут ја њега видим овде на суђењу, шансе није имало да сам га срео у животу. Фер је сведочио, помињао је име Саша, мене не познаје што је врло битно, па онда сведоци Славковић и Кораћ, мислим да су више тих њихових изјава које су давали и некоректне и злонамерне. Каже сведок Јовић мени је Торо реко да је Саша био присутан ту, а онда Торо дође и каже на суђењу мени је директор рекао да је Саша ту. А људи ја нисам био уопште ту, не знам одакле им уопште моје име Саша. И ако је био неки Саша то нисам био ја. Они се сасвим лепо допуњују, радили су тамо заједно па дај да пребацимо мало лопту, како већ. Седам сведока је мене препознавало. Па овако можда памтите и ви, ја сам размишљао као деца од малих ногу па до данас, шансе нема да заборавим да ми је неко ударио шамар или да ми је неко попреко, нешто да су ми рекли, да му нисам запамтио лице за цео живот. То је ваљда урођено у човеку да се брани. Седам сведока је долазило, није ме препознало и били су радње овде које је водио истражни судија. У суочавању ви сте рекли сведок «Т» каже препознаје ме, па нека му Бог опрости 90% по гласу, а ја вам кажем да није могао да ме препозна никада по гласу јер ме никад није срео, а рећи ћу вам због чега. Почетком марта возећи бициклу слупао сам предње зубе и једне и друге и нисам имао дуго новца да направим те зубе, тамо негде до '96. '97. године и сигурно нисам причао како сада причам, нисам изговарао већину речи и слова како треба, то је разлика. Иначе имао је и он могућност да ме препозна а није. Оно што бих хтео да скренем пажњу то је сведочење сведока «Бета», то је човек једини који је долазио овде, фер и поштено, тамо је настрадао ко и ови остали јадници у голготи, али реко бих да је он једини човек који је у ствари видео те догађаје које оптужница мене терети. Једини је био тамо са тужилаштвом, истражним тужиоцем у Босни на лицу места да тамо покаже где је шта, како је било, ти остали сведоци заштићени су били у тим просторијама тамо затворени, нису могли преко дасака да виде ко је напољу, шта је. Овај сведок «Бета»

он је био напоље, наводно је прао крвави нож на некој чесми и имао је прилике да види читав тај догађај који се десио ту. Он је једини меродаван да исприча о тим немилим догађајима које помиње тужба, зато што је једини мого да види и оно што је за мене битно он нигде у својој изјави не помиње име Саша, човек је дошо овде лепо, окренуо се и реко да мене не познаје, стварно не познајем ни ја њега, у животу га нисам видео.

Хтео бих још да кажем да нема ни једног сведока који директно потврђује да сам учествовао у било каквој крађи, што нисам, нисам ни дугме донео, ни неки амблем или неку ознаку, отишо сам у цивилу вратио сам се у цивилу имао сам на задужењу пушку М-76, уредно сам је вратио са поквареном оптиком, 50 метака муниције обележене у љубичасто, снајперска муниција, нисам имао ништа друго од наоружања. Имао сам СМБ униформу, носио сам наочаре, носим их од '85. године. Толико о томе.

Шта сам још хтео да кажем, да овде, след ових догађаја који се мени десио, мора тужилаштво да ради свој посао, и ја сам радио у државној служби, био сам војно лице, за нас су врло битни подаци, какви год да су, поправили смо толико авиона, толико смо тога урадили, кад се отвори сајт Тужилаштва код њих су неки други подаци, толико је процесуирано, толико је осуђено, толико је овога. Немојте да буде ово само бројка, ја се надам да ће ово да се изгура до краја, да ћете да донесете пресуду по закону какву будете требали да донесете, мени је у интересу да се ово заврши, хоћу да путујем сутра са мојим бициклистима свуда слободно по Европи, хоћу да идем и у Црну Гору, хоћу у Грчку, у Босну прелазим без проблема нико ме не дира тамо, био сам већ једно седам, осам пута, по седам дана ових задњих неколико година. То је то. А што се тиче рада суда подржавам га као човек, мислим да је једино место где човек може да докаже своју невиност, своју част и образ управо на овом месту. Значи немогуће је да се неком помиње име, презиме а да се не расчисти и да човек може после нормално да живи. Толико. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите. Хоћете дуго да правимо паузу?

Опт. ДАРКО ЈАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете, добро.

Опт. ДАРКО ЈАНКОВИЋ: Кратко само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ДАРКО ЈАНКОВИЋ: Поштовано веће, госпођо председавајућа, ја сам у потпуности сагласан са завршним речима свога адвоката. Ја само ћу да кажем да кунем се значи Богом и прекрстићу се овде, кунем се својим животом и слободно ово кажем својом породицом да

никада нисам упознао покојног Вучковића, а самим тим ни урадио све те гадости које је тужилац ставио да сам направио с њим у Челопеку или не знам где. Хвала, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала. Изволите тужиоче, хтели сте реплику. Кажите. Колега, члан 346, реплика. Изволите. Одговор, имате и Ви право на одговор, не знам да ли сте скоро читали. Изволите. Не знам шта је спорно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па због онога што је по мом уверењу непотребно и неосновано изјавио бранилац оптуженог Јанковић Дарка, колега адвокат Небојша Перовић, желео бих да кажем само неколико реченица. Бранилац је рекао да Тужилаштво за ратне злочине процесуира само Србе, па он поставља питање из којих то разлога чини. Па онда такође реченицу, тужилаштво има тенденцију да се само нашим суди. Обзиром да је овом изјавом оклеветан државни орган у коме ја радим, најодлучније одбацујем овакве оптужбе и инсинуације које нису ничим поткрепљене јер резултати рада Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије то демантују. У вези са нападом на функцију тужиоца као таквог при чему га је поредио са понашањима Стаљина и чисткама које је спроводио Стаљин, вероватно је непотребно рећи да се колега доста занео у својој одбрани и отишао у неку другу крајност која не приличи ни браниоцу а ни лицу које је завршило Правни факултет. У вези са тим потсетио бих га на две реченице које је о тужиоцу изговорио римски говорник Катон старији, који је рекао: Када не би било снажне речи тужиоца светом би владало беззакоње и неправда. Активност тужиоца иде за тим да се морал оплемени а људи поправе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви желите да одговорите? Изволите.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја желим само да кажем следећу ствар, да, ја мислим, али ја нисам рекао да Тужилаштво за ратне злочине води поступке само против Срба, него да је већина поступака против Срба а то на основу табеле из задњег Билтена Вишег суда сам закључио. Што се тиче Стаљина нисам поредио, него сам рекао да ми личи о статистици, о броју евидентираних, али то извучено из контекста звучи другачије, а целина мислим да даје потпуни призивок. Што се тиче колеге Петровића јер сам прозван лично, немам ништа против ни њега нити било ког запосленог у Тужилаштву и знам их скоро све и према свима имам дужно поштовање и имам мишљење да су сви јако добри, часни и предани људи свом послу, али ово је гледиште из угла одбране. Тако ми видимо те ствари, барем их ја тако видим, али да је тужилаштво само против Срба, не, него да Тужилаштво и Србије и Босне већину поступака води против Срба, знамо и бунт у Републици Српској где су тражили да тужилаштво за Босну, за ратне злочине

почне да процесуира барем једног Муслимана који је починио злочин. Можда то није оптужба или клевета, ово је већ један апел, молба тужилаштву да сагледа и са друге стране. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто последња реч припада увек оптуженима, имате ли још нешто да изјавите? Да ли остајете при ономе што сте рекли у завршној речи? Кажите.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ако могу само ово што сам у завршној речи споменуо да Вам дам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро предајте, мада смо доказе извели колега, знате кад се докази изводе. Добро то ћете приложити.

Констатује се да оптужени изјављују да у свему остају при својим завршним речима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко нешто да изјави? Нема.

Констатује се да је главни претрес завршен.

Објављивање пресуде заказује се за:

16. децембар 2011.године, у 13 часова, у судници број 4.

Завршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА